

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

Ο ζωγράφος Τσάρλυ Ουίλλιαμς είχε προσβληθεί από μια αγιάτρευτη μελαγχολία κ' είχε αποσυρθεί στην έσοχική βίλλα του. Κανείς δεν ήξερε την αιτία που τον είχε αναγκάσει ν' απαρνηθεί όλες τις εύθυμες διασκέδασεις του και νά διακόψει κάθε σχέση με τον κόσμο. Μερικοί μάλιστα δήλωναν απογοητευμένοι:

— «Ο Τσάρλυ υποφέρει από νευρασθένεια. Η άστατη ζωή που έκανε τώρα δώ και τόσα χρόνια του τσάκισαν τὰ νευρά του. Πολύ γρήγορα μάλιστα θά μάθουμε τον δραματικό θάνατό του.

Μά κανείς δεν έδινε πίστι στα λόγια τους. Ο Ουίλλιαμς δεν ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που πετάνε τη ζωή τους σαν αποτοίγαρο. Άλλωστε δεν είχε κιόλας κανένα λόγον. «Ολες ή φίλες του ήταν τυφλά άφωσιωμένες σ' αυτόν, ή δουλειές του πήγαιναν περίφημα και δεν είχε αισθανθεί καθόλου τη φτώχεια και τη δυστυχία. Τί τον είχε αναγκάσει λοιπόν ν' αποτραβηχθεί από τον κόσμο; Ήταν κάτι υπερβολικά σκοτεινό και άγνωστο. Ένα αίσθημα που είχε έρθει ξαφνικά μέσα στη ζωή του, όπως πέφτει ένας κεραυνός. Ο Τσάρλυ Ουίλλιαμς ήταν έρωτευμένος με μια εικόνα. Ένα υπέροχο πορτραίτο του συναδέλφου του ζωγράφου Τζών Μπουλιν.

Αυτός ο ζωγράφος είχε φτιάξει την εικόνα μιας γυναίκας με αξιοθαύμαστη τέχνη και τόσο πολύ ζωντανή, ώστε με το δίκιο του ο Τσάρλυ είχε μείνει γοητευμένος μαζί της. Κυττάζοντας αυτό το πορτραίτο, ένας νέος κόσμος ξυπνούσε μέσα του. Έβλεπε ότι αυτή ή γυναίκα δεν του ήταν άγνωστη. «Ότι την ήξερε από καιρό κι' ότι την θεωρούσε σαν κάτι δικό του. Θά έλεγε κανείς ότι είχε ζήσει μαζί της τὰ καλύτερα χρόνια του κι' ότι την γνώριζε από πολύ μικρός. Ήταν ή γυναίκα των όνείρων του. Η γυναίκα που θά ήθελε νά κάνει σύζυγό του.

Ο Τζών Μπουλιν, όταν τον είδε νά κυττάζει μ' αυτόν τον τρόπο την εικόνα, άπόρησε και τον ρώτησε περίεργος:

— Ξέρεις τη λαίδη Τσέστερ; Μά την αλήθεια μπορώ νά σε συγχαρώ. Είνε ή πιό γοητευτική κ' ή πιό χαριτωμένη από τις γυναίκες του Λονδίνου. Πού την γνώρισες, Τσάρλυ;

Ο Ουίλλιαμς του έρριξε ένα βλέμμα σαν χαμένος.

— Η λαίδη Τσέστερ! ψιθύρισε. Υπάρνκει λοιπόν στην πραγματικότητα αυτή ή όμορφιά; Μου λές αλήθεια, Τζών;

Ο Μπουλιν νόμισε ότι ή φίλος του είχε χάσει τὸ μυαλό του. «Όταν όμως άκουσε τὸν Τσάρλυ νά του διηγείται τί είχε κάνει, έπαισε μ' άνοιχτό τὸ στόμα.

— Μπουλιν, Τσάρλυ, ν' άπάντησε, τὸ λὺ φοβοῦμαι ότι αυτός ο έρωτας θά σου στοιχίση πολύ άκριβά. Η λαίδη Τσέστερ δεν βρίσκεται πειά στο Λονδίνο. Έφυγε με τὸν σύζυγό της για τις Ινδίες.

Ο Τσάρλυ έγινε κατάχλωμος και βυθίστηκε στ'ς μελαγχολικές σκέψεις του. Τέλος δήλωσε τὸν Μπουλιν έπειτα από λίγη ώρα:

— Μου χαρίζεις αυτό τὸ πορτραίτο, Τζών;

Ο φίλος του δεν θέλησε νά τὸν λυπήση. Τὸ έδωσε στὸν Τσάρλυ κι' εκείνος έφυγε από τὸ άτελιέ.

Ο παράξενος ζωγράφος από εκείνη την ήμέρα δεν φάνηκε πειά στὸν κόσμο. Είχε όρκισθῆ νά ζήση όλομόναχος με τὸ πορτραίτο της γυναίκας που είχε έρωτευθῆ. Αυτό θέβαια ήταν σωστή τρέλλα! «Όσοι τὸ έμαθαν δεν άργησαν νά ξεγράψουν τὸν Τσάρλυ από τη ζωή. Μόνον ο Τζών, που ήξερε καλά τὸν χαρακτήρα τὸν Τσάρλυ τολμῶσε νά τὸν επισκεφθῆ καμμιά φορά στη βίλλα του και νά τὸν συμβουλέψη νά συνέλθῃ:

— Τσάρλυ, τὸ έλεγε, μὴν αφήνεσαι

νά παρασύρεσαι από αυτόν τὸν τρελλό και άνέλπιστο έρωτα. Σκέψου ότι αυτή ή άγάπη σου εἶνε έντελῶς παράλογη. Η λαίδη Τσέστερ δεν εἶνε από τις γυναίκες που συγκινούνται και παρσύρονται σέ μιὰ περιπέτεια. Έπειτα ο άνδρας της την περιποιείται τόσο πολύ, ώστε δεν έχει κανένα λόγον νά τὸν κάνει άπιστίες. Μά τὸ πιό σπουδαίο εἶνε ότι αυτή ή άγαπημένη σου θρίσκεται πολλές χιλιάδες μίλλια μακριά κι' ούτε καθόλου σε γνωρίζει. Μὴν κυνηγᾷς λοιπόν ένα τρελλό όνειρο.

Ο Τσάρλυ άνεγνώριζε ότι ο Τζών είχε άπόλυτο δίκιο. Μά καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε νά κάνει διαφορετικά. Αυτός ο ξαφνικός έρωτας είχε τρυπώσει στην καρδιά του, σαν τὰ μικρόβια μιᾶς επικίνδυνης άρρώστειας. Δεν ήταν ένα άπλο και ήσυχο αίσθημα. Ήταν κάτι που τὸν είχε άναστατώσει που τὸν είχε τσάκισει τη ζωή. Τὸν ήταν πειά άδύνατο νά ζήση σαν όλους τὸς ανθρώπους. Είχε αρχίσει ν' άγυπάη τη μοναξιά. Δεν μπορούσε νά κάνει χωρίς τη συντροφιά της λαίδης Τσέστερ. Κι' αυτή ή μοναδική άγάπη του, ο έρωτας που τὸν είχε άναστατώσει, ήταν ένα πορτραίτο! Είχαν λοιπόν δίκιο οί φίλοι του νά τὸν θεωρῶν ότι ήταν άνισόρροπος...

Όστόσο ο Τσάρλυ Ουίλλιαμς ήμέρα με την ήμέρα κυριευόταν από έναν πυρετό. Είχε χάσει την ήρεμία του, κάθε τι που έναν άλλον άνθρωπο θά τὸν ευχαριστούσε. Περνούσε ώρες όλόκληρες ζωγραφίζοντας πορτραίτα της άγαπημένης του και πραγματοποιώντας τὰ πιό τολμηρά όνειρά του. Η έμπνεύσεις

του ήταν κάτι τὸ άσύγκριτο. Ο Τζών Μπουλιν κάθε φορά που πήγαινε νά τὸν επισκεφθῆ έμενε μ' άνοιχτό τὸ στόμα μπροστά σ' όλα αυτά τ' άριστουργήματα.

— Τσάρλυ, τὸ έλεγε με θαυμασμό. Εἶσαι ένας μαίτρ! Τὰ έργα σου θά μείνουν αλησμόνητα. Πρέπει νά κάνης μιᾶ έκθεση. Θά ίδῆς ότι θά γίνῃς διάσημος. Όλος ο κόσμος θά μιλάη για σενα!

Μά ο Τσάρλυ γινόταν έξω φρενῶν.

— Καλά θά κάνης ν' αφήσης, Τζών, τις άνοησίες, τὸν δήλωνε. Η λαίδη Τσέστερ εἶνε για μέναν ό,τι πολύτιμο υπάρχει στὸν κόσμο. Δεν μπορώ νά την παρυσιάσω στὸ κοινό των καλλιτεχνικῶν σαλονιῶν. Αυτό θά ήταν ένα πραγματικό έγκλημα.

Κι' έσπευδε ν' αλλάξῃ κουβέντα. Μά ο Τζών δεν ήταν μόνο ένας καλός φίλος τὸν Τσάρλυ, ήταν κι' ένας πιστός συνάδελφός του που δεν ήθελε νά χαθῆ από έναν έρωτα ο φίλος του. Προσπαθούσε λοιπόν νά τὸν πείση:

— Όλοι οί μεγάλοι καλλιτέχνες, τὸν έλεγε, είχαν στη ζωή τους μιᾶ συνταραχτική περιπέτεια. Άλλά ο πόνος της δεν τὸς σκότωσε. Τὸς βοήθησε ν' αναδειχθῶν και τὸς έκανε διάσημος. Δεν έτυχε ποτέ νά διαβάσης τις βιογραφίες των μεγάλων ζωγράφων και των μουσικῶν; Έπειτα μὴ ξεχνᾷς ότι κι' αυτή άκόμη ή λαίδη Τσέστερ εἶνε γυναίκα. Η ιδέα ότι αυτή ήταν ή αίτία νά γίνῃς ένδοξος, θά την κολακεύσῃ και ίσως την κάνει νά σε σκεφθῆ περισσότερο από τὸν σύζυγό της.

Ο Ουίλλιαμς ύστερα από κάθε τέτοια συζήτηση κύτταζε τὸν φίλο του σαν χαμένος. Η ιδέα ότι μπορούσε ή λαίδη Τσέστερ νά ενδιαφερθῆ γι' αυτόν τὸν έκανε νά κλαίῃ από τη συγκίνησή του. Κι' αυτή ή ύστερική άγάπη του ήρθε μιᾶ μέρα που έφθασε σέ τόσο επικίνδυνο σημείο, ώστε ο Τζών σκέφθηκε νά ζητήση τη βοήθεια ενός ψυχιάτρου. Πράγματι αυτός ο καθηγητής εξέτασε τὸν Τσάρλυ και ύστερα κούνησε μ' άπογοήτευσι τὸ κεφάλι του.

— Ο φίλος σου, εἶπε στὸν Τζών, αν ξεακολουθήσῃ αὐτήν την ζωή, γρήγορα θά κατασταλάξῃ στὸ φρενοκομείο. Πρέπει νά τὸν σώσουμε. Καί μόνο εἰ

«Εσφίξε την όμορφη λαίδη στην άγκαλιά του...

(Συνέχεια στη σελίδα 48)

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 5)

πρόσωπο θά μπορούσε νά μᾶς βοηθήσει...

— Καί ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ πρόσωπο; ἀπόρησε ὁ Τζῶν.

— Ἡ λαίδη Τσέστερ, τ' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ ψυχίατρος. Μόνο αὐτὴ ἡ γυναῖκα θά ἔκανε καλὰ τὸν φίλο σας.

Ὁ Μπούλιν ἔμεινε σκεπτικός. Ἀλήθεια, ἡ λαίδη Τσέστερ ἦταν μιὰ ὑπερβολικὰ ρωμαντικὴ καὶ πονετικὴ γυναῖκα. Ἴσως θά δεχόταν νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ σώσουν τὸν φίλο του. Καὶ στὴν ἀπελπισία του κάθησε καὶ τῆς ἔγραψε ἕνα συγκινητικὸ γράμμα. Ἡ ἀπάντησις φυσικὰ δὲν ἀργήσε νὰ ἔρθῃ. Ἡ ὡμορφὴ λαίδη ἄκουσε τὴν παράκλησι τοῦ Μπούλιν. Ἐγραφε μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρως τοῦ Τσάρλυ τὴν εἶχε συγκινήσει ἐξαιρετικὰ κι' ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο πού θά γύριζε στὸ Λονδίνο θά ἤθελε πολὺ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τόσο ἀφωσιωμένο θαυμαστή της.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τσάρλυ ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ κι' ἀπὸ ἕνα εὐγενικὸ καὶ τρυφερὸ γράμμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ λαίδη Τσέστερ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν τόσο ρωμαντικὴ περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστὸ καλλιτέχνη πού τῆς ἔγραφε τόσο αἰσθηματικὰ γράμματα. Καὶ μιὰ μέρα κατάλαβε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἕναν παράφορο ἔρωτα. Καὶ ὅπως ἦταν συνηθισμένη νὰ μὴ κρύβῃ τὰ αἰσθηματὰ της, δήλωσε μὲ εὐλικρίνεια στὸν ἄνδρα της:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ. Καλύτερα λοιπὸν θά ἦταν νὰ πάρουμε διαζύγιο.

Καὶ πράγματι, χώρισε ἀπὸ τὸν σύζυγό της καὶ γύρισε στὸ Λονδίνο. Ἀνυπομονοῦσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τόσο τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ. Ὁ Τζῶν προετοίμασε τὸν Τσάρλυ γι' αὐτὴν τὴν δυνατὴ συγκίνησι πού θά δοκίμαζε. Καὶ ὕστερα ἄφησε τὴν λαίδη Τσέστερ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐρωτευμένο ζωγράφο. Ὁ Τσάρλυ δὲν πίστευε στὴν εὐτυχία του. Ἐσφίξε τὴν ὡμορφὴ λαίδη στὴν ἀγκαλιά του τρελλὸς ἀπὸ τὴν μεγάλαν του χαρὰ.

— Αὐτὸ τ' ὄνειρό μου, τῆς δήλωσε ποτὲ δὲν εἶχα τολμήσει νὰ τὸ ζωγραφίσω. Ἦταν κάτι πού ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία μου. Ἦταν ἕνα ἔργο τοῦ μεγάλου ἐρωτὸς μου.

Καὶ φίλησε τρυφερά τὴν λαίδη Τσέστερ, τὴν μοναδικὴν γυναῖκα πού εἶχε ἀγαπήσει καὶ ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγο θά γινόταν σύζυγός του καὶ θά τὸν ἔφερνε πάλι στὸν κόσμον, πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΘΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

ροῦσες νὰ μὲ ἀπατήσης μ' ἕνα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' ἐξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! οὐρλιάξε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Μαρσέλ. Ἀκουσέ με! Ἦρθε νὰ πάρῃ τὶς φωτογραφίες της...

Μὰ ἡ Ροζίνα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα.

Ὁ Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐνας κρύος ἰδρώτας τὸν εἶχε περιλούσει.

— Μὲ κάνετε νὰ μαλώσω μὲ τὴν ἀρραθωνιαστικιά μου! στέναξε.

Ἡ Ραϋμόνδη, ὀλόχαρη, ἔρριξε μιὰ κραυγὴ θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' ἐμένα μ' ἄφησε ὁ ἀρραθωνιαστικός μου. Θά παντρευθοῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦμε!...

Τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου τῆς ἄρεσε. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο της, ἔρριξε τὸ μαντῶ της πάνω στὸ ντιβάνι καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄτυχον Μαρσέλ.

— Ποῦ... μὲ εἶχες δεῖ, ἀγάπη μου; Μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ πολὺν καιρό; τὸν ρώτησε.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε πειὰ οὔτε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὸ μοιραῖο τὸν εἶχε συντρίψει. Κι' ἀρραθωνιάσθηκε τὴ Μπραιζιέ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙ ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

χωρὶς τὰ χτυπητὰ τοῦ ἄμφια καὶ διάβασε ἕνα χαρτί, τὸ «ἐξαφοριστικὸ» στοῦ νουοῦ τὸ πλήρωμα, πού ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἔπαιρνε:

Σύντομο καὶ λιγόλογον, σὰν στρατιωτικὴ διαταγὴ τὸ «ἐξαφοριστικὸ» αὐτό:

«Ἡπειδὴς ἡ Καραγιώργου, ἔχασε τὰ κ'τάλια κ' ἰέβγαλλι ἀφουρισμό.

Κι' ἡπειδὴ ἡ Καραγιώργου, ἠῶρησε τὰ κ'τάλια τ' πάει πούρ οὐ ἀφουρισμός!»

Καὶ ἔτσι ἀποκαταστάθηκεν τὰ πάντα κ' ἡσύχασαν οἱ χωρικοὶ κ' ἡσύχασε κι' ὁ Ἀδης, ἡ Γῆ καὶ τὸ στερέωμα, πού εἶχανε γιὰ τοῦ Καραγιώργου τὰ κουτάλια ἐπιστρατευθῇ γιὰ μιὰ στιγμὴ...

Ἦσυχον τῶρα κ' οἱ χωρικοὶ ξαναβρῆκαν τὴν παλῆν ζωὴ τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

Οἱ ἐπιβάτες ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ πληροφορήσουν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι εἶχαν αἰχμάλωτο μέσα στὸ ἀμάξι τὸν Γαλαρικό.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος χάρηκε πολὺ καὶ τοὺς ζήτησε νὰ του τὸν παραδώσουν γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἐκεῖνος δὲ εἰς ἀντάλλαγμα θά τοὺς ἔδινε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζητήσουν ἀπ' τὶς ἀρχὲς τὴν ἀνάλογη ἀμοιβή.

Ὁ Γαλαρικό δὲν ἔφερε καμμιά δυσκολία σ' ὅλη ἐκείνη τὴν διαδικασίαν. Ζήτησε μόνο νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ ἕνα γραμματάκι στὴν κυρία ντὲ Καστελμπάρκο...

Πράγματι πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε μερικὲς λέξεις καὶ τὸ ἔδωσε στὴν ὡραία συνταξιδιώτισσάν του παρακαλῶντας τὴν νὰ τὸ διαβάσῃ, μόνον: ὅταν τὸ ἀμάξι θά προχωροῦσε ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω.

Ἀποχαιρετηθῆκανε καὶ ἀποχωρίστηκαν. Τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι συνέχισε τὴν πορεία του καὶ οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους προχώρησαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Πιστὴ στὴν ὑπόσχεσί της ἡ Κορίννα ντὲ Καστελμπάρκο, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε δυὸ-τρία χιλιόμετρα, ἄνοιξε τὸ γράμμα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Γαλαρικό καὶ μὲ ἐνδόμυχη εὐχαρίστησι, διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν ἀνησιχεῖτε γιὰ μένα. Οἱ συνταξιδιώτες σας δὲν ἔκαναν κανένα θρίαμβον. Ἐγὼ καλλιάζω πρὸς τὸ λημέρι μου μὲ τοὺς συμμορίτες μου, πού τοὺς εἰδοποίησα νὰ μεταμφιεσθοῦν σὲ χωροφύλακες γιὰ νὰ μπερδέσουν νὰ μὲ ἀπελευθερώσουν χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα! Σὰς χαιρετῶ καὶ εὐχομαι κάθε εὐτυχίαν.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ»

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 6)

Ὑστερα ἔγειρε στὴν πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη μὴν ἔχοντας πειὰ τὴν δύναμι, παρὰ νὰ μουρμουρίξῃ ἀδύνατα μὲ μιὰ ἱκετευτικὴ πνοή.

— Συγχωρήστε με!...

— Σὰς συγχωρῶ.... Σὰς συγχωρῶ!... ψιθυρίσει ὁ Ζανβάλ, χωρὶς κανένα δισταγμό, μ' ἕνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς καὶ ἀπλοϊκῆς του καρδιάς...

Καὶ τὸ εἶπε αὐτὸ ἀμέσως, σχεδὸν αὐτοστιγμὴ, ἔτσι γιὰ νὰ μὴ κἀνῃ νὰ ὑποφέρῃ, ἐξ αἰτίας του, οὔτε ἕνα λεπτὸ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ πού τὸν εἶχε θασανίσει τριάντα ὀλόκληρα χρόνια...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα ξαναπαρουσιάστηκε, ὠδήγησε γρήγορα τὸν Ζανβάλ στὸν σκοτεινὸ διάδρομον καὶ τὸν ἄφησε ἐκεῖ, ὥρα πολλή, σὰν τρελλό, χαμένον στὸ πιὸ σκοτεινὸ ὄνειρον, ὥσπου πάλιν ἡ ἴδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στὴν εἴσοδον ὁ Ζανβάλ θρέθηκε πλάϊ σὲ τέσσερους ἀνθρώπους, τὸν κύριο Ἑρμενζέ καὶ τρεῖς γιατρούς.

Ὁ Ἑρμενζέ ἔλεγε:

— Σ' ὅλη της τὴ ζωὴ, τὴν προφυλάξαμε καὶ ἀπ' τὶς παραμικρότερες συγκινήσεις... Ὡστόσο φαίνεται πὼς πρὸ ὀλίγου ὑπέστη κάποιον μεγάλο κλονισμό, πού τὴν πλήγωσε καίρια... πού τὴν σκότωσε...

Καὶ ὁ Ζανβάλ σκεπτόμενος ὅτι τὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ ἴδιος μὲ τὴν παρουσία του, αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορά, στὴ ζωὴ του νὰ τὸν δονῇ καὶ νὰ τὸν συγκλονίξῃ, ἡ μεγάλη ἀνατριχίλα τοῦ ἔρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμον, στὴν ἡλικία πού εἶνε...

— Ποιὰν ἡλικία; ἀποκρίθηκε ὁ δήμαρχος σκασμένος στὰ γέλια... Δὲν εἶνε οὔτε τριάντα χρονῶν! Δὲν τὰ ξέρετε; Εἶχε μεταμφιεσθῇ σὲ γέρον, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν... Ἔτσι νόμισα κι' ἐγὼ, μὰ μόλις ἔφτασε στὸ Βέλγιο, κι' ἔβγαλε τὴν περρούκα του, ὁ γυιὸς μου θρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέον κι' ὡμορφὸ παλληκάρι...

— Ἀ!... ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ Νανίνα.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, χωρὶς νὰ θέλῃ, στὴν ἀνάμνησι τῶν λίγων ἐρωτικῶν στιγμῶν πού πέρασε μαζύ του, ἡ Νανίνα ἐδάκρυσε... ἐδάκρυσε πικρά!...

Ἀλλοῖμονο, ποτὲ πειὰ ἴσως δὲν θά τὶς ξαναζοῦσε, δὲν θά ξανάβλεπε τὰ ὠραία του μάτια...

Ὅταν ὁ κόμης ντὲ Φρεμπώ, γύρισε στὰ 1815 μαζύ μὲ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 18ο, ἦταν πειὰ ὠριμος στὴν ἡλικία καὶ εἶχε γκρίζαν μαλλιά. Ἐφρόντισε ἀμέσως νὰ πληροφορηθῇ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δεσποινὶς ντὲ Σενιέλ... Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν πάντα ἐλεύθερη, πῆγε καὶ τὴν εἶδε, τὴ θρῆκε ἐλκυστικὴ ἀκόμα, μὲ ὅλα τὰ σαράντα χρόνια καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα του.

Ἔτσι πραγματοποιήθηκε γιὰ τὴ Νανίνα τὸ ὄνειρον τῆς νύχτας τῆς Ὑπαπαντῆς...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ